

- Chị Ngà mà nói vậy, nếu bây giờ tui tao rủ mà đi bắn chim, mà có đi không?

Tôi ngần ngừ:

- Tao cũng chẳng biết.

Chứng anh ngó tôi chăm chăm:

- Hoặc là đi hoặc là không, chứ sao lại chẳng biết?

Đôi mắt của Chứng anh như hai mũi khoan xuyên vào tim tôi. Tôi không dám nhìn thẳng vào mặt nó. Tôi quay đầu ngó lơ chỗ khác, miệng ấp a ấp úng chẳng biết trả lời như thế nào.

Chứng em bỗng cười lên hô hô:

- Tao biết tổng bụng dạ mà rồi, Trường ơi! Mà mê gái nên mà không dám đi bắn chim chứ gì!

- Mà đừng có nói bậy! - Tôi đỏ mặt kêu lên.

- Tao mà nói bậy, tao đi đầu xuống đất liền! Mà mê chị Ngà, mà sợ làm trái lời dặn của chị, chị sẽ ghét mà, đúng không?

- Đúng cái mốc xì!

Vừa nói, tôi vừa cúi xuống nhặt lên một hòn đất. Nhưng Chứng em đã nhanh chân vọt ra xa đứng cười khọt khẹt y như Tề Thiên làm trò. Nó làm tôi xấu hổ chín người.

Trong lúc tôi đang vô cùng bối rối, Chứng anh đột nhiên mở miệng bênh vực tôi. Nó nhìn tôi và mỉm cười thân thiện:

- Thằng Chứng em nói bậy quá mà hén?

Như kẻ chết đuối vớ được cọc, tôi mau mắn:

- Ủ, nó là chúa nói bậy! Nó chẳng bằng mà lấy một góc!

Thấy tôi giọng nịnh nọt, Chứng anh khoái lắm. Nó cười híp mắt.

Rồi chép miệng nói:

- Tao biết mà chẳng mê chị Ngà chút xíu nào!

- Ủ, tao đâu có mê.